

NYMFERNAS GROTTA VID P.

Av Gunnar Ekelöf

Det finns en grotta på denna kust
åtkomlig endast från havet, när det är lugnt
en grotta med sten som tränger in i din rygg,
en grotta med kvinnonamn klottrade på väggarna
något enstaka kanske från trakten
mest utländska — (ja, också ditt namn)
Ty hit har fiskarpojkar fört sina fynd eller rov
Hit har de främmande låtit sig föras
Föregångerskornas namn på väggen har ökat kättjan
Sannerligen: En offergrotta!
Och dessa pojkar som skenbart likgiltigt rott dem förbi
och pekat: "Där finns en grotta!" och dessa brudar
som låtit sig ros och som stigit i land "av nyfikenhet"
har trott sig ensamma om denna hemlighet
eller nästan ensamma —
Å, de har gott sällskap:
I alla tider en offergrotta!
Längesen stod här andra namn och
primitiva altaren av nedrasad sten
som havet längesen demolerat
Och för den seende framträder i sträng skulptur
den genomskinliga bilden av henne, den nakna, den rövade
opersonlig som horisontens klyfta därute
inför rövaren med det opersonliga ansiktet,
ögonen som inte säger annat än tämjandets högmod
den tagandes anonymitet, den tagnas anonymitet
tagandets anonymitet
Ritens anonymitet och gudens anonymitet —
Ty varje kvinna, vore hon aldrig så väl försökt,
förlorar här på nytt sin jungfrudom
inför den opersonlige med ögon som ingenting säger,
opersonlig som horisonten du ser genom grottans öppning
över hans rygg
när det är över.